182. Pot rešitve materialnih duš

1 (Gospod): »Toda če si duša, ki je prejela čisti nauk in tudi prav dojela resnico, misli: Zdaj vem, kaj moram storiti za svoj blagor, toda še preden začnem povsem delovati tako, želim še nekaj časa uživati v čarih in sladkostih tega sveta, če so mi že na voljo; kajti zdaj ko jasno in natančno poznam pot k duhovni popolnosti, gotovo ni pomembno, kdaj naj bi resno stopila na to pot, saj bom lahko tedaj, ko bom to storila, zagotovo tudi napredovala! - Glej, prijatelj, potem začne duša okušati čare in sladkosti sveta, kmalu pa tudi v njih uživati. Tako duša sama podeli materiji svojega mesa pomembno prednost, potem pa kmalu ne zmore več ohranjati jasnega vpogleda v duhovne stvari in pogosto tudi ne več premagati materije.
2 Takšna duša se zaradi svoje začetne lahkomiselnosti čedalje bolj pogreza v materijo, in tedaj se začne tudi njena prvotno velika duhovna jasnost čedalje bolj zamegljevati. Duša vse bolj dvomi, materialno se poleni in tedaj se ji ne zdi več vredno truditi, da bi se opogumila in se vsaj za krajši čas - nekaj dni ali tednov -, skušala zanikati, da bi se tako prepričala, ali je morda le kaj resnice v nauku, razodetim iz nebes, o pridobitvi notranjega resničnega življenja.
3 Da, prijatelj, takšna duša, ki se zaradi lahkomiselnosti poleni, vidi okoli sebe ljudi, ki so se s svojo začetno vnemo notranje življenjsko spopolnili, vendar to nanjo kljub temu ne vpliva posebno in je ne spodbudi, da bi tudi sama postala dejavna. Če je primerno razpoložena, dopusti, da ji prebujeni ljudje pripovedujejo o čudežu duhovnega v sebi, in potem si morda začasno celo zaželi, da bi tudi sama postala tako popolna - toda kmalu začnejo nanjo močno vplivati že zaužiti in še novi čari tega sveta, ki se jim ne more več upirati, in si pri tem misli: Mar je v tem, če se takoj ne spreobrnem, res kaj slabega? To in ono v tem svetu bi še rada videla in skusila, a mi bo kljub temu ostalo še dovolj časa za sledenje po stopinjah popolnih.
4 In glej, tako mislijo, sklepajo, simulirajo in preračunavajo posebno potomci tistih ljudi, ki so postali mlačni in leni, in postajajo v duhu čedalje bolj mračni in tudi jezni, če jih kdo samo spomni na to, kaj bi morali storiti, da bi si pridobili popolnost notranjega življenja.
5 In tako se od enega človekovega življenjskega obdobja do drugega zaradi človekovega čedalje večjega posvetnega uživaštva in vse hujše lenobe tako zelo bohoti in razrašča plevel noči duše, da Mi potem ne preostane drugega, kakor da takšnim ljudem naložim vsakovrstne bolezni in nadloge, da bi na lastni koži začutili ničevost in podlost svojega posvetnega delovanja.
6 Šele tedaj, ko jih razne najbolj grenke izkušnje pripeljejo do tega, da se jim začne gnusiti svet in njegove slasti, pride čas, da se jim, tako kot zdaj, z novimi razodetji iz nebes pokažejo poti k svetlobi življenja, po katerih bodo potem številni tudi zavzeto začeli hoditi. Toda še veliko več je takšnih, ki so se že pregloboko pogreznili v noč sodbe in smrti sveta; pri tem bodo tudi ostali in preganjali tiste, ki jih hočejo obuditi v življenje duha, in to tako dolgo, dokler jih ne bo dopuščena sodba odpihnila z zemlje

kakor vihar pleve.
7 Da, prijatelj, pri vsakem človeku sem kar najbolj natančno umeril razmerje med duhom, dušo in telesom, le človekova lahkomiselnost, ta stari izvirni greh, je dobro razmerje sprevrgla v slabo.
8 Spomni se stare zgodbe o Prometeju in njegovi hčeri Pandori, ki si jo je sam ustvaril! (Ki so jo iz gline ustvarili grški bogovi – dopolnilo prevajalke) In kdo je Pandora?
9 Glej, ta slikovito ponazarja človekovo lahkomiselnost in strast do novih posvetnih užitkov, ki potem človeka priklenejo na trdo materijo. Četudi od časa do časa orel z neba prileti k Prometeju, da bi ga čim bolj posvaril, naj se znebi materije, to le malo zaleže. In ko orla nekaj časa ni, že v duši takšnega človeka znova zrastejo jetra kot simbol njegovih posvetnih skomin, in nebeški orel jih lahko znova začne kljuvati. Ali razumeš to dobro prispodobo?
10 Poglej, kako še bolj nazorno govori Mojzes o prvem človeškem paru, in našel boš isto!
11 Glej, če je tako, potem za poslabšanje ljudi nisem kriv Jaz, ker sem dal duši nekoliko večjo nagnjenje do sveta, saj sem ji hkrati kot nasprotno utež dal tudi polno luč iz nebes, s katero zlahka premaga nekoliko večjo nagnjenje do sveta. Prijatelj, ali to razumeš?«

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 9